REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 29. maja 2017. godine
Br. ref.:AGJ 1073/17

PRESUDA

u

slučaju br. KO12/17

Podnosilac

Ombudsman

Ocena saglasnosti sa Ustavom
članova 55 (stavovi 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68
Zakona br. 05/L-087 o prekršajima

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela Institucija ombudsmana Republike Kosovo (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporeni zakon

2. Podnosilac zahteva osporava saglasnost sa Ustavom određenih članova Zakona br. 05/L-087 o prekršajima (osporeni zakon), koji je stupio na snagu januara 2017. godine, odnosno članova 55 (paragrafi 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena saglasnosti sa Ustavom gore navedenih članova osporenog zakona, za koje podnosilac zahteva tvrdi da nisu u skladu sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prva i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLjP).

4. Podnosilac zahteva, dalje, traži od Ustavnog suda (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru obustave primene članova 55 (stavovi 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68 osporenog zakona sve do konačne odluke Suda.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane], stav 2, pod 1, i članu 116. [Pravni efekat odluka], stav 2, Ustava; članovima 22, 27, 29 i 30. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 54, 55, 56, 62 i 64 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

6. Dana 10. februara 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Sudu.

7. Dana 10. februara 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caku-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Ivan Čukalović.

8. Dana 14. februara 2017. godine, podnosilac zahteva je obavešten o registraciji zahteva.

9. Istoga dana, zahtev je dostavljen predsedniku Republike Kosovo, predsedniku Skupštine Republike Kosovo sa uputstvima da prosledi zahtev svim poslanicima Skupštine, premijeru Republike Kosovo, Sekretarijatu Skupštine Republike Kosovo od koga je traženo da podnese Sudu sva dokumenta koja su relevantna za slučaj, predsedavajućem Sudskog saveta Kosova i Ministarstvu pravde Republike Kosovo sa uputstvom da dostavi Sudu komentare i dokumenta relevantna za zahtev.

10. Zatraženo je od predsednika Republike Kosovo, poslanika Skupštine, premijera, predsedavajućeg Sudskog saveta Kosova i Ministarstva pravde da

podnesu svoje komentare, ukoliko ih imaju, najkasnije do 3. marta 2017. godine.

11. Dana 15. februara 2017. godine, sudija izvestilac je preporučio Sudu da odobri privremenu meru. Istog datuma, Sud je jednoglasno odlučio da odobri privremenu meru do 30. aprila 2017. godine.

12. Dana 16. februara 2017. godine, Sekretarijat Skupštine je podneo Sudu dokumenta relevantna za slučaj, uključujući Memorandum objašnjenja osporenog zakona, Certifikat o usklađenosti sa *"EU-Acquis"* izdat od strane Ministarstva za evropske integracije, Certifikat o proceni budžetskog uticaja koji izdaje Ministarstvo finansija i Certifikat o usklađenosti sa Poslovnikom Vlade.

13. Dana 28. februara 2017. godine, skupštinska Komisija za zakonodavstvo, mandate, imunitet, Poslovnik Skupštine i nadgledanje Agencije protiv korupcije (u daljem tekstu: Komisija za zakonodavstvo) je podnela komentare u vezi sa zahtevom.

14. Dana 3. marta 2017. godine, Sud je obavestio predsednika Republike, premijera, Ombudsmana, Sudski savet Kosova i Ministarstvo pravde o komentarima primljenim od strane Komisije za zakonodavstvo i dokumentima primljenim od strane Sekretarijata Skupštine i obezbedio kopije svih podnesaka. Sud ih je, takođe, obavestio da mogu podneti dodatne komentare, ako ih imaju, najkasnije do 13. marta 2017. godine.

15. Dana 13. marta 2017. godine, Ombudsman je podneo odgovor na komentare koje je podnela Komisija za zakonodavstvo i dokumenta primljena od Sekretarijata Skupštine.

16. Dana 14. marta 2017. godine, Sud je obavestio predsednika Republike, premijera, predsednika Skupštine, Sudski savet Kosova, Ministarstvo pravde i Sekretarijat Skupštine o komentarima primljenim od strane Ombudsmana i obezbedio im kopiju. Sud je, takođe, obavestio svaku od ovih strana da mogu podneti svoje dodatne komentare, ako ih imaju, najkasnije do 21. marta 2017. godine. Sud nije primio nijedan komentar.

17. Dana 5. aprila 2017. godine, sudija izvestilac je preporučio Sudu da produži privremenu meru odobrenu od strane Suda 5. februara 2017. godine. Istog datuma, Sud je jednoglasno odlučio da produži privremenu meru do 15. juna 2017. godine.

18. Dana 9. maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu da proglasi zahtev prihvatljivim i oceni meritum zahteva.

Pregled činjenica

19. Dana 5. avgusta 2016. godine, Skupština Kosova je usvojila osporeni zakon sa 71 (sedamdeset i jednim) glasom za, 0 (nula) glasova protiv i 0 (nula) uzdržanih.

20. Dana 23. avgusta 2016. godine, osporeni zakon je proglašen od strane predsednika Republike Kosovo.
21. Dana 8. septembra 2016. godine, osporeni zakon je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo.

22. Član 171. osporenog zakona propisuje da „Zakon stupa na snagu u januaru 2017. godine".

Navodi podnosioca

23. Podnosilac zahteva tvrdi da članovi 55 (stavovi 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68, osporenog zakona nisu u skladu sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLjP, jer *„delegiraju kod izvršnih organa nadležnost da sude"*.

24. Podnosilac zahteva tvrdi da *"optužena lica za prekršaj imaju pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom, kao što se garantuje članom 31. Ustava Republike Kosovo i članom 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima"*, i da u slučajevima suđenim od strane „prekršajnih organa" (u daljem tekstu: PO), *"Zakon o prekršajima ne pruža optuženim licima pristup nezavisnom sudu"*, ujedno tvrdeći da *"Odeljenje za upravne sporove Osnovnog suda u Prištini nema potpunu nadležnost u kontroli odluka „prekršajnih organa"*.

25. Podnosilac zahteva rezimira svoje tvrdnje postavljajući sledeće pitanje Sudu: *"Da li ovo delegiranje sudskih nadležnosti kod upravnih i izvršnih organa, predstavlja povredu prava na pravično suđenje pred nezavisnim sudom, kao što je garantovano članom 31 Ustava Republike Kosovo i člana 6 Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima?"*.

26. Podnosilac zahteva posebno tvrdi da: (I) *"optužena lica za prekršaje imaju pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom"* i (II) *"i u slučajevima suđenim od strane Prekršajnih organa, Zakon o prekršajima ne pruža optuženim licima za prekršaje pravo na pravično suđenje pred nezavisnom sudom"*. Podnosilac zahteva smatra da je ovo drugo rezultat dve specifičnosti osporenog zakona: (a) *"Prekršajni organi se ne mogu smatrati nezavisnim"*, i (b) *"Odeljenje za upravne sporove Osnovnog suda u Prištini nema potpunu nadležnost u kontroli odluka „Prekršajnih organa"*.

I. Što se tiče prava na pravično suđenje pred nezavisnim sudom optužnih lica za prekršaje

27. Podnosilac zahteva tvrdi: *"Zakon br. 05/L-087 o Prekršajima delegira kod upravnih i izvršnih organa [prekršajnih organa] nadležnost da sude i izriču kazne u velikom broju prekršajnih predmeta. Odluke ovih organa podležu samo jednom ograničenom obliku sudske kontrole."*

28. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi i da *"ovo delegiranje sudskih nadležnosti [organima za prekršaje] predstavlja povredu prava na pravično suđenje pred nezavisnim sudom, kao što je garantovano članom 31 Ustava Republike Kosovo i člana 6 Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima"*.

29. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da *"dugi niz sudskih odluka ESLJP-a pokazuje da, čak i kada se prekršaji ne svrstavaju kao "krivična dela", u okviru nacionalnog pravnog sistema, ista se mogu nazvati "krivičnim delima" u kontekstu Konvencije, ako kažnjavanje prekršaja služi preventivnim i kaznenim namerama. Ovaj princip je dokazan u slučaju Öztürk protiv Nemačke, Aplikacija Br. 8544179, ESLjP (1984)."*

30. Osim toga, podnosilac zahteva precizira da *"imajući u vidu ove ciljeve koji su izrazito preventivni i kazneni u Republici Kosovo, takvi postupci se trebaju smatrati "krivičnim delima" u smislu člana 6, u skladu sa obrazloženjem ESLJP-a u slučaju Öztürk. Stoga, optužena lica za prekršaj u Republici Kosovo, treba da uživaju zaštitu člana 6, uključujući i pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom."*

II. Što se tiče toga da li Osporeni zakon obezbeđuje pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom licima optuženim za prekršaje

31. Podnosilac zahteva tvrdi *"da bi se nazvao "nezavisnim sudom", jedan organ treba da ispuni nekoliko kriterijuma. Dva najrelevantnija kriterija za procenu Zakona o Prekršajima su: (a) da organ bude nezavistan od izvršne vlasti i (b) da ima potpunu nadležnost. [...] Samo jedna institucija koja ima potpunu nadležnost i koja ispunjava niz zahteva, kao na primer, nezavisnost od izvršne vlasti .. , zaslužuje naziv 'sud u smislu člana 6 stav 1"*.

a) Što se tiče nezavisnosti prekršajnih organa od izvršne vlasti

32. U tom smislu, podnosilac zahteva uglavnom tvrdi da *"zakon o Prekršajima ne obezbeđuje nezavisnost prekršajnih dela u nijednom od identifikovanih kriterijuma od ESLJP-a. [...] sam zakon ističe da prekršajni organi su upravni i izvršni organi zaduženi sprovođenjem zakona. Prekršajni organ se definiše kao "organ državne uprave ili organ koji obavlja javna ovlašćenja ... nadzora za sprovođenje zakona, na kojoj su predviđeni prekršaji" [...] Stoga, prema definiciji samog Zakona, prekršajni organi ne samo da nisu nezavisni od izvršne vlasti, već su lično deo izvršne vlasti."*

33. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi da sastav PO, kao što je određeno osporenim zakonom, ne obezbeđuje potrebne garancije za nezavisnost i nepristrasnost svojih članova.

34. Prema tome, podnosilac zahteva, oslanjajući se na presudu ESLjP od 2. septembra 1998. godine, *Lauko protiv Slovačke,* aplikacija br. 26138/95, tvrdi da se PO *"ne mogu smatrati 'nezavisnim' od izvršne vlasti u smislu člana 6, stav 1. Konvencije."*

b) Što se tiče sudskog razmatranja od strane Odeljenja za upravne sporove Osnovnog suda u Prištini

35. Podnosilac zahteva tvrdi da *"prema presedanima ESLJP-a, nedostatak nezavisnosti nekog upravnog organa može se tolerisati ukoliko se odluke tog*

organa "podvrgavaju daljoj kontroli od nekog sudskog organa koji ima potpunu nadležnost'."

36. Podnosilac zahteva tvrdi da "*koncept "potpune nadležnosti", kao što se koristi od ESLJP, je strog i uključuje, posebno, "nadležnost za poništenje sa svih gledišta, u sudskim i činjeničnim pitanjima, odluke [upravnog organa]," i "neophodno je da 'sud' ima nadležnost za razmatranje svih činjeničnih i sudskih pitanja koje su relevantne za spor pred njim."*

37. Podnosilac zahteva, dalje, precizira da je "*nadležnost Odeljenja za upravne sporove za kontrolisanje odluka prekršajnih organa ograničena, posebno u vezi sa činjeničnim pitanjima. Zakon o Upravnim sporovima izričito navodi da, u kontrolisanju odluke nekog upravnog organa, Odeljenje "odlučuje o rešavanju upravnog sukoba, na osnovu dokazanih činjenica u upravnom postupku"—drugim rečima, na osnovu dokazanih činjenica od strane prekršajnog organa."*

38. Podnosilac zahteva konačno tvrdi da "*Zakon o upravnim sporovima daje Odeljenju [za upravne sporove] mogućnost poništenja odluka upravnih organa na osnovu dve ograničene činjenične osnove: ukoliko (a) "iz utvrđenih činjenica je donošen nepravilan zaključak sa gledišta činjeničnog stanja" ili (b) činjenice "u suštinskim tačkama nisu u potpunosti utvrđene"* (*na istom mestu*, član 43, stav 2). *Na taj način, Odeljenje za upravne sporove može da odbaci zaključke koje je prekršajni organ doneo prema utvrđenim činjenicama, ili da zaključuje da činjenice nisu utvrđene u potpunosti. Ali, ono što Odeljenje za upravne sporove ne može da uradi je razmatranje drugih činjeničnih tvrdnji ili dokaza koji nisu razmatrani ranije tokom upravnih postupaka samog prekršajnog tela. Na osnovu te tačke, vidi Zakon o Prekršajima, član 66, stav 1, podstav 3 (u žalbama uloženim protiv odluka prekršajnih organa "ne mogu se [istaknuti] nove činjenice i da se predlažu novi dokazi"). Stoga, Odeljenje o upravnim sporovima nema mogućnosti da "razmotri sva činjenična i pravna pitanja koja su relevantna za spor pred njim."*

Odgovor Komisije za zakonodavstvo Skupštine

39. U svom odgovoru na zahtev, Komisija za zakonodavstvo podseća da je "*31. marta 2016. godine, Komisija u cilju podizanja svesti relevantnih aktera u procesu razmatranja [nacrta Zakona o prekršajima] održala javnu raspravu kako bi se videla svrha predlagača [Ministarstva pravde], i reforme koje se razmatraju u ovom zakonu. Ministarstvo pravde je na ovoj javnoj raspravi navelo da se osnovna svrha tiče reforme celokupnog obima krivičnih dela i povećanja efikasnosti i efektivnosti u izricanju novčane kazne i u rešavanju pitanja koja se odnose na krivična dela. Navedeno je i da će se preko ovog nacrt zakona izvršiti osnovna i suštinska reforma obima krivičnih dela, gde je predviđeno ukidanje kazne zatvora, a da se za određeni broj krivičnih dela izrekne novčana kazna od strane nadležnih organa".*

40. Pored toga, Komisija za zakonodavstvo dodaje da je "*navedeno da je ovaj zakon u fazi razmatranja na ministarskom nivou prošao kroz mnogo konsultacija od strane Ministarstva pravde, uključujući u ovom procesu*

profesionalne aktere sa nezavisnim institucijama, Sudskim savetom, Tužilačkim savetom, Vrhovnim sudom, lokalnim i međunarodnim stručnjacima, ističući da je u skladu sa direktivama evropske unije".

41. Komisija za zakonodavstvo objašnjava da je *"radna grupa, održavajući duh zakona, nastavila da radi sa akterima koji su uključeni u ovom procesu i predložila 32 amandmana Komisiji za odobrenje, koji nisu promenili sadržaj zakona u osporenim članovima."*

Odgovor podnosioca zahteva

42. U odgovoru na komentare podnete od strane Komisije za zakonodavstvo i dokumenta primljena od strane Sekretarijata Skupštine, podnosilac zahteva je podneo svoje komentare, tvrdeći da se *"nigde u ovim materijalima, uključujući i komentare Komisije za zakonodavstvo, ne osporava ni konačni stav Ombudsmana da osporeni članovi zaista nisu u skladu sa Ustavom. Drugim rečima, komentarima Komisije za zakonodavstvo se ne čini nijedan pokušaj da se zaštiti ustavnost ovih članova."*

43. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi da *"dokumenta podneta od strane Sekretarijata Skupštine svedoče da ni na jednoj plenarnoj sednici niti na jednom sastanku komisije nije analizirano niti je pomenuto ovo glavno pitanje."* Podnosilac zahteva dalje dodaje da *"neuspeh Skupštine u ovom pravcu predstavlja povredu člana 55, stav 4 Ustava, koji propisuje: „U slučaju ograničavanja ljudskih prava ... sve institucije javne vlasti ... su dužni da se posvete suštini prava koje se ograničava, značaju cilja ograničenja, prirodi ograničenja, odnosu ograničenja sa ciljem koji se želi postići, kao i razmatranju mogućnosti realizovanja tog cilja sa što blažim ograničenjima", uzimajući u obzir i član 53. Ustava, koji upućuje: „Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava [ESLjP]."*

44. Podnosilac zahteva konačno navodi da je *"[Ustavni] sud naglasio dužnost državnih institucija da pažljivo analiziraju ustavne implikacije akata koje donose i važnost uzimanja u obzir primedbi drugih institucija, u slučaju KO73/16."* Na isti način, podnosilac zahteva tvrdi da nema dokaza koji ukazuju na to da je Komisija za zakonodavstvo *„pravilno analizirala implikacije [osporenih članova Zakona o prekršajima] u skladu sa odredbama Ustava."*

Prihvatljivost zahteva

45. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje predviđene Zakonom i utvrđene Poslovnikom.

46. Sud se prvo poziva na stav 1, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje da *"Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način."*

47. Pored toga, Sud se poziva na stav 2. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje:

"2. Skupština Kosova, Predsednik Republike Kosovo, Premijer i Ombudsman su ovlašćeni za podnošenje sledećih pitanja:

(1) saglasnost zakona, dekreta Predsednika i Premijera i uredbi Vlade, sa Ustavom."

48. Sud se poziva i na stav 4. člana 135. [Izveštaj Ombudsmana] Ustava, koji propisuje da *"Ombudsman ima pravo da pokrene pitanje pred Ustavnim sudom, koja su u saglasnosti sa odredbama ovog Ustava."*

49. U tom smislu, Sud primećuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja ima pravo na podnese ovaj zahtev Sudu na osnovu članova 113 (2) i 135 (5) Ustava.

50. Pored toga, Sud uzima u obzir član 29. [Tačnost podneska] Zakona, koji propisuje:

"1. Podnesak podnešen u skladu sa članom 113, stav 2 Ustava se pokreće od jedne četvrtine (1/4) poslanika Skupštine Republike Kosovo, Predsednika Republike Kosovo, Vlade ili Ombudsmana..

2. Podnesak podnešen protiv spornog akta u skladu sa članom 113, stav 2 Ustava treba specifikovati, inter alia, da li se čitav sporni akt ili posebni delovi istog smatraju kao oni koji nisu u skladu sa Ustavom;

3. Podnesak će specifikovati sva pitanja koja se tiču neustavnosti spornog akta."

51. Sud primećuje da je podnosilac zahteva precizirao odredbe osporenog zakona za koje smatra da nisu u skladu sa Ustavom, precizirao je članove Ustava sa kojima, navodno, odredbe osporenog zakona nisu saglasne i predstavio je dokaze koji potkrepljuju njegove tvrdnje.

52. Sud, takođe, uzima u obzir član 30. [Rok] Zakona, koji propisuje: *"Podnesak pokrenut u skladu sa članom 29 ovog zakona se mora podneti u roku od šest (6) meseci nakon stupanja na snagu spornog akta."*

53. Sud primećuje da je osporeni zakon stupio na snagu u januaru 2017. godine, dok je podnosilac zahteva podneo zahtev Sudu 10. februara 2017. godine.

54. U zaključku, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je identifikovao osporene odredbe osporenog zakona, precizirao je i obrazložio svoje ustavne tvrdnje, predstavio potkrepljujuće dokaze i podneo zahtev u propisanom zakonskom roku.

55. Pored toga, Sud primećuje da zahtev takođe nije neprihvatljiv ni po jednoj pravnoj osnovi sadržanoj u pravilu 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika.

56. Shodno tome, Sud proglašava zahtev prihvatljivim.

Meritum/suština zahteva

57. Sud podseća da podnosilac zahteva osporava saglasnost određenih odredbi osporenog zakona sa Ustavom, odnosno članove 55 (stavove 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68, tvrdeći da nisu u skladu sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLjP.

58. Sud podseća na relevantne odredbe iz Ustava i EKLjP:

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava:

"1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.[...]"

Član 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLjP:

"1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde. [...]."

59. Sud ponavlja da u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava *"Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava."*

60. Sud prvo primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da *"delegiranje sudskih nadležnosti kod izvršnih organa"* nije u skladu sa članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLjP. Podnosilac zahteva se obraća Sudu sa sledećim pitanjem: *"Da li ovo delegiranje sudskih nadležnosti kod upravnih i izvršnih organa, predstavlja povredu prava na pravično suđenje pred nezavisnim sudom, kao što je garantovano članom 31 Ustava Republike Kosovo i člana 6 Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima?"*

61. U odgovoru na tvrdnje podnosioca zahteva u ovom smislu, Sud će se prvo pozvati na presudu ESLjP *Özturk protiv Nemačke*, u kojoj ESLjP, *inter alia*, smatra da *"Konvencija se ne suprotstavlja koracima koji vode ka "dekriminalizaciji" i koji se odvijaju na različite načine u državama članicama Saveta Evrope"* (presuda ESLjP od 21. februara 1984. godine,

Özturk protiv Nemačke, aplikacija br. 8544/79, stav 49). U istoj presudi se dalje objašnjava: "*Time što će određene oblike ponašanja izuzeti iz kategorije krivičnih dela, zakonodavac može zaštititi interese pojedinca kao i potrebu za pravičnim deljenjem pravde, posebno time što su sudski organi rasterećeni od zadatka gonjenja i kažnjavanja za dela kršenja saobraćajnih propisa koja su brojna ali nisu od velikog značaja.*" (Vidi: *Özturk protiv Nemačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 49)

62. Međutim, Sud podseća da je u istoj i u drugim presudama na snazi ESLjP takođe odredio ograničenja za ovaj opšti stav, kao što je gore navedeno. U *Özturk protiv Nemačke*, ESLjP je utvrdio: "*Bez obzira na to, ako bi države imale mogućnost da, time što će po sopstvenom nahođenju klasifikovati delo kao prekršajno umesto kao krivično, isključe primenu osnovnih stavova članova 6. i 7., p (čl. 6, čl. 7), primena ovih članova bila bi podređena njihovoj suverenoj volji. Ovakva sloboda mogla bi dovesti do rezultata koji nisu u skladu sa ciljem i svrhom Konvencije.*" (Vidi: *Özturk protiv Nemačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 49).

63. Sud, dalje, primećuje da je u drugim presudama ESLjP utvrdio kriterijume koji bi osigurali da delegiranje tih nadležnosti ne bude nespojivo sa EKLjP. Kriterijum je da navedena lica moraju imati mogućnost da dobiju bilo koju odluku takvih upravnih organa od suda koji ispunjava garancije iz člana 6 EKLjP, tako da podleže „potpunoj nadležnosti", uključujući i nadležnost da ukine te odluke u svim aspektima – i po pitanju činjenica i po pitanju zakona. (Vidi: presuda ESLjP od 10. februara 1983. godine, *Albert i Le Compte protiv Belgije*, predstavke br. 7299/75; 7496/76, stav 29, i presuda ESLjP od 23. oktobra 1995. godine, *Gradinger protiv Austrije*, predstavka br. 15963/90, stav 42.).

64. Pored toga, Sud primećuje da ESLjP dalje smatra: "*poveravanje gonjenja i kažnjavanja za dela malog značaja organima uprave nije u neskladu sa Konvencijom, pod uslovom da osoba u pitanju ima mogućnost se na bilo koju odluku koja se donese protiv njega žali pred tribunalom koji pruža garancije predviđene članom 6 Konvencije (čl. 6)*" (Vidi: *Özturk protiv Nemačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 56).

65. Sud se, takođe, posebno poziva na druge sudske prakse ESLjP, u kojima se navodi:

> "*Sud ponavlja da odluke donete od strane upravnih organa koji sami ne ispunjavaju uslove iz člana 6. stav 1. (čl. 6-1) Konvencije - kao što je ovde slučaj sa saveznim organom policije i regionalnom vladom (vidi: stav 6 i stav 7 gore) - moraju biti predmet naknadne kontrole od strane „sudskog organa koji ima potpunu nadležnost" (presuda ESLjP od 23. oktobra 1995. godine, Schmautzer protiv Austrije, aplikacija br. 15523/89, stav 3; Gradinger protiv Austrije, citiran u gornjem tekstu, stav 42; i presuda ESLjP od 17. decembra 1996. godine, Terra Woningen B.V. protiv Holandije, aplikacija br. 20641/92, stav 52)*
>
> "*Nadležnosti Upravnog suda se moraju proceniti u svetlu činjenice da se sud u ovom slučaju bavio postupcima koji su kriminalne prirode u smislu*

Konvencije. Shodno tome, kada se kompatibilnost ovih nadležnosti ocenjuje u smislu člana 6. stav 1 (čl. 6-1), mora se posvetiti pažnja žalbama pokrenutim pred tim sudom od strane podnosioca, kao i definisanim karakteristikama „sudskog organa koji ima potpunu nadležnost". To uključuje nadležnost da poništi u svakom pogledu, po pitanjima činjenica i prava, odluke nižeg organa (Vidi: Schmautzer protiv Austrije, citiran u gornjem tekstu, stav 36; Gradinger protiv Austrije, citiran u gornjem tekstu, stav 44; i Terra Woningen B.V. protiv Holandije, citiran u gornjem tekstu, stav 52).

66. Shodno tome, na osnovu sudske prakse ESLjP, Sud zaključuje da uklanjanje određenih oblika ponašanja iz kategorije krivičnih dela prema domaćem zakonu i delegiranje suđenja istih upravnom organu, nije samo po sebi u suprotnosti sa EKLjP i može, između ostalog, poslužiti široj svrsi pravilnog sprovođenja pravde. Međutim, ovaj stav se primenjuje na sudskoj praksi ESLjP, sve dok odluke ovih upravnih organa podležu naknadnoj kontroli od strane *„sudskog organa koje ima potpunu nadležnost"*.

67. Sud će sada rešavati dve specifične tvrdnje podnosioca zahteva. Prva se odnosi na pitanje da li *„lica optužena za prekršaje imaju pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom"*, drugim rečima, pitanje primenjivosti člana 31. Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP za lica optužena za prekršaje. Dok se druga tvrdnja odnosi na pitanje *„da li [osporeni] Zakon garantuje licima optuženim za prekršaje pravo na nezavisan sud"*,dakle, pitanje saglasnosti sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP.

Pitanja primenjivosti

U vezi sa tim da li se pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom primenjuje i za lica optužena za prekršaje

68. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da *"[...] čak i kada se prekršaji nesvrstavaju kao "krivična dela", u okviru nacionalnog pravnog sistema, ista se mogu nazvati "krivičnim delima" u kontekstu Konvencije [...]."*

69. Sud podseća na sudsku praksu ESLjP u vezi sa kriterijumima za utvrđivanje da li se delo kvalifikuje kao „krivično" u smislu člana 6. EKLjP. Pitanja koja treba da se utvrde u tom pogledu su: (a) da li tekst koji definiše prekršaj prema domaćem zakonu pripada krivičnom zakonu (B) priroda prekršaja i konačno, (c) priroda i stepen ozbiljnosti kazne koja će se primeniti (Vidi: *mutatis mutandis, Özturk protiv Nemačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 50;. *Schmautzer protiv Austrije,* citiran u gornjem delu teksta, stav 27. i *Lauko protiv Slovačke,* citiran u gornjem delu teksta, stav 56).

70. Gore navedeni kriterijumi su alternativni, a ne kumulativni. Kako bi se član 6. EKLjP primenio u „krivičnim optužbama", dovoljno je da navedeno delo po svojoj prirodi bude „krivično" sa tačke gledišta EKLjP ili ono treba da je izvršeno od strane lice odgovornog za sankciju koja, po prirodi i stepenu ozbiljnosti, uopšteno pripada „krivičnoj" oblasti (Vidi: *mutatis mutandis, Özturk protiv Nemačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 53; *Lauko protiv Slovačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 57).

71. Sud primećuje da član 2. osporenog zakona predviđa da su prekršaji oni koji se odnose na ponašanja kojima se krši i ugrožava javni red i mir, kao i društvene vrednosti garantovane Ustavom, čija je zaštita nemoguća bez prekršaja. Navodi se, takođe, da se sankcija za prekršaje može propisati samo zakonom.

72. Shodno tome, prekršaji kao što su definisani u osporenom zakonu se odnose na sve građane, a ne na određenu grupu koja ima poseban status. Pored toga, oni imaju kazneni karakter, što je obično karakteristika krivičnih sankcija.

73. Kao rezime, opšti karakter krivičnih dela propisan osporenim zakonom, zajedno sa ciljem sprečavanja i kaznenom svrhom izrečenih kazni za prekršaje, dovoljan je da se pokaže da su navedena dela u smislu člana 6. EKLjP krivična po prirodi (vidi: *mutatis mutandis, Lauko protiv Slovačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 58).

74. Dakle, Sud zaključuje da su prekršaji "krivični" po prirodi i kvalifikuju se kao "krivična prijava" u smislu člana 6 EKLjP i člana 31. Ustava.

Pitanje saglasnosti

U vezi sa tim da li osporeni zakon pruža pravo na pravično suđenje pred nezavisnim sudom licima optuženim za prekršaje

75. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi "*Da bi se nazvao "nezavisnim sudom", jedan organ treba da ispuni nekoliko kriterijuma. Dva najrelevantnija kriterija za procenu Zakona o Prekršajima su: (a) da organ bude nezavistan od izvršne vlasti i (b) da ima potpunu nadležnost. [...].*"

76. Sud primećuje da se u zahtevu podnosioca tvrdi da PO ili pravni organi koji se bave prekršajima moraju biti u skladu sa kriterijumima nezavisnog i nepristrasnog suda, kao što je definisano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP. Podnosilac zahteva, podsećajući na sudsku praksu ESLjP, tvrdi da se „*nedostatak nezavisnosti nekog upravnog organa može tolerisati ukoliko se odluke tog organa "podvrgavaju daljoj kontroli od nekog sudskog organa koji ima potpunu nadležnost".*

77. Sud podseća na sudsku praksu ESLjP, prema kojoj se utvrđuje da odluke donete od strane upravnih organa koji sami ne ispunjavaju uslove iz člana 6. EKLjP, moraju biti predmet naknadne kontrole od strane „sudskog organa koji ima potpunu nadležnost", uključujući i nadležnost da poništi u svakom pogledu, po pitanjima činjenica i zakona, odluke upravnih organa. (Vidi: između ostalih i *mutatis mutandis*, sledeće presude ESLjP: *Albert i Le Compte protiv Belgije*, od 10. februara 1983. godine, citiran u gornjem delu teksta, stav 29; *Schmautzer protiv Austrije*, gore, stav 3; *Gradinger protiv Austrije*, citiran u gornjem delu teksta, stav 42; *Terra Woningen B.V. protiv Holandije*, citiran u gornjem delu teksta, stav 52; i presuda ESLjP od 26. aprila 1995. godine, *Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 16922/90, stav 28).

78. Sledstveno tome, pitanje da li PO ispunjavaju kriterijume za nezavisni sud u skladu sa članom 6. EKLjP postaje sekundarno ukoliko Odeljenje za upravne sporove Osnovnog suda u Prištini (u daljem tekstu: Odeljenje za upravne

sporove) u potpunosti ispunjava kriterijume za pravično suđenje pred nezavisnim i nepristrasnim sudom u vezi sa krivičnom optužbom.

79. Iz tog razloga, Sud će prvo ispitati da li sudsko razmatranje od strane Odeljenja za upravne sporove, kao što je predviđeno osporenim zakonom, ima potpunu nadležnost da razmatra slučajeve prekršaja i da li je to u skladu sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP.

Da li Odeljenje za upravne sporove Osnovnog suda u Prištini ima nadležnost da razmatra odluke PO

80. U tom smislu, Sud podseća da je podnosilac zahteva naveo da Odeljenje za upravne sporove ne može da razmatra sva činjenična i zakonska pitanja koja su relevantna za sporove pred njim. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da Odeljenje za upravne sporove nema potpunu nadležnost da razmatra slučajeve prekršaja i stoga, ne ispunjava kriterijume nezavisnog suda, kao što je predviđeno u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP.

81. Sud, takođe, podseća da je ESLjP naveo da kako bi „sud" ispunio uslove iz člana 6, stav 1 EKLjP, potrebno je da navedeni „sud" ima nadležnost da razmatra sva činjenična i zakonska pitanja koja su relevantna za spor koji se nalazi pred njim (vidi: *mutatis mutandis, Schmautzer protiv Austrije*, citiran u gornjem delu teksta, stav 35; i *Terra Woningen B.V. protiv Holandije*, citiran u gornjem delu teksta, stav 52).

82. Navedeni sud mora imati nadležnost da ukine u svakom pogledu po pitanju činjenica i zakona odluku nižestepenog organa (*Schmautzer protiv Austrije*, citiran u gornjem delu teksta, stav 36).

83. Dakle, Sud će razmatrati da li Odeljenje za upravne sporove ispunjava ove kriterijume.

84. Sud prvo primećuje da Poglavlje X (Nadležnost i izuzeće), član 55. (Predmetna nadležnost i sastav suda), stav 5. i član 58. (Odluka); Poglavlje XII (Sudska zaštita), član 64 (Pravo na vođenje upravnog spora) i član 66 (Razlozi za podnošenje tužbe) osporenog zakona, regulišu prava na sudsku zaštitu lica optuženih za prekršaje.

85. Sud se poziva na član 55. (Predmetna nadležnost i sastav suda) osporenog zakona, koji propisuje:

"[...]

4. Za neke prekršaje koji su utvrđeni zakonom ili Uredbom Skupštine Opštine, prekršajni postupak se može odvijati i sankciju prekršaja može izricati organ državne uprave ili organ koji obavlja javna ovlašćenja [...] nadgledanja za sprovođenje zakona, u kojem su predviđeni prekršaji.

5. Protiv konačne odluke za prekršaj koji proizilazi iz organa predviđenim u stavu 4. ovog člana, garantuje se sudska zaštita."

86. Sud se, takođe, poziva na član 66. (Razlozi za podnošenje tužbe) osporenog zakona, koji propisuje:

"1- Odluka organa za prekršaje se može osporiti tužbom:

1.1 ukoliko je odlukom prekršena materijalna odredba zakona sa kojim je predviđen prekršaj;.

1.2 ukoliko su prekršene odredbe postupka, jer nije odlučio nadležni organ ili ukoliko odluka nema predviđene sve sastavne elemente.

1.3 zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničkog stanja, i tom prilikom se u tužbi ne mogu naglasiti nove činjenice i da se predlože novi dokazi ukoliko tužilac nalazi da sigurno za njegovu krivicu nije bilo moguće da se predlaže u postupku;.

1.4 zbog izricanih sankcija, oduzimanja predmeta i konfiskovanja predmeta i troškova postupka."

87. Prema tome, odluka prekršajnih organa se može osporiti pred Odeljenjem za upravne sporove žalbom: *(i)* zbog povrede materijalnih odredbi (ii) zbog povrede proceduralnih odredbi *(iii)* zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja, gde se ne primaju nove činjenice, osim ako tužilac, bez njegove krivice, nije mogao da ih predloži u upravnom postupku i *(iv)* zbog izricanja sankcija, oduzimanja imovine i troškova postupka.

88. Osim toga, Sud se poziva na član 64. (Pravo na vođenje upravnog spora), stavovi 1 i 4, osporenog zakona, koji propisuje:

"1. Protiv završne odluke za prekršaj koju je izdao organ za prekršaje se može podneti tužba za vođenje upravnog spora."

[...]

"4. Da bi nadležni sud odlučio o upravnom sporu, postupak sudske zaštite razvija prema Zakonu o Upravnim Sporovima."

89. U tom smislu, Sud primećuje da član 46. stavovi 2, 3 i 4, Zakona o upravnim sporovima propisuje:

"[...]

2. Presudom se tužba uvažava ili odbija kao neosnovana.

3. Ako se tužba uvažava, sud poništava osporeni upravni akt.

4. Kada sud utvrdjuje da osporeni upravni akt treba poništiti, može, ako priroda stvari dozvoljava i ako utvrdjeno činjenično stanje tokom upravnog postupka pruža pouzdan osnov za to, presudom može rešiti o upravnom stvar. Takva presuda zamenjuje poništeni akt.

[...]."

90. Sud podseća na tvrdnju podnosioca zahteva da žalbe izjavljene protiv odluka prekršajnih organa ne mogu navesti nove činjenice i predložiti nove dokaze pred Odeljenjem za upravne sporove, čime se sprečava poslednje navedeni da razmatra sva pitanja činjenica i zakona koja su relevantna za spor koji se nalazi pred njim.

91. Međutim, Sud ponovo primećuje da član 66. stav 1.3, osporenog zakona dozvoljava stranama da ospore odluke PO, *inter alia*, zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja.

92. Što se tiče mogućnosti da predstave nove činjenice, Sud podseća da član 66. stav 1.3 osporenog zakona dozvoljava da se nove činjenice predstave pred Odeljenjem za upravne sporove, iako stranka mora opravdati činjenicu da novi dokazi nisu mogli ranije da se predstave pred PO bez njegove/njene krivice.

93. Pored toga, Sud takođe primećuje da član 38. Zakona o upravnim sporovima propisuje da sud utvrđuje činjenično stanje putem usmene rasprave. Stav 5. člana 38. precizira da Sud može rešavati stvar bez usmene rasprave, samo ako su stranke dale svoju pismenu saglasnost i ako Sud raspolaže sa dovoljno činjenica..

94. Imajući u vidu gore navedeno, Sud utvrđuje da osporeni zakon, tačnije članovi 64. i 66. osporenog zakona, a u vezi sa članovima 38. i 46. Zakona o upravnim sporovima, dozvoljava Odeljenju za upravne sporove da razmatra odluke prekršajnih organa o povredi zakona, povredi postupka i pitanja činjenica, uključujući i nove činjenice pod uslovom da strana koja ih je predstavila nije mogla da ih ranije predstavi pred prekršajnim organima.

95. Kao rezultat toga, Odeljenje za upravne sporove ima nadležnost da sprovede potpuno sudsko razmatranje odluka PO u svakom pogledu i to uključuje pitanja povrede materijalnih odredbi, proceduralnih odredbi, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i izricanje kazni, oduzimanje imovine i troškove postupka.

96. Konačno, na osnovu člana 46. Zakona o upravnim sporovima, Odeljenje za upravne sporove može poništiti osporeni akt, usvojiti ga ili zameniti osporeni akt svojom odlukom.

97. Dakle, Sud zaključuje da Odeljenje za upravne sporove ima potpunu nadležnost da razmatra sva pitanja činjenica i zakona koja se odnose na spor pred njim i poništi odluku prekršajnih organa u svakom pogledu, po pitanjima činjenica i zakona. Stoga, Odeljenje za upravne sporove se kvalifikuje kao „sudski organ koji ima potpunu nadležnost", koji ispunjava uslove da se smatra „nezavisnim i nepristrasnim sudom" u smislu člana 6. stav 1. EKLjP i člana 31 .Ustava.

Ukoliko bi Prekršajni organi ispunjavali uslov 'nezavisnog suda'

98. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da PO ne ispunjavaju uslov nezavisnog suda, tvrdeći da *"prekršajni organi ne samo da nisu nezavisni od izvršne vlasti, već su lično deo izvršne vlasti."*

99. Sud primećuje da pravo na pravično suđenje, od koga je pravo na razmatranje pred nezavisnim sudom bitna komponenta, ima istaknuto mesto u demokratskom društvu (vidi: *Lauko protiv Slovačke*, citirano u gornjem delu teksta, stav 63).

100. Kako bi se utvrdilo da li se organ može smatrati „nezavisnim" od izvršne vlasti, potrebno je imati u vidu način imenovanja njegovih članova, trajanje njihovog mandata, postojanje garancija protiv spoljnih pritisaka kao i pitanje da li organ naizgled se pojavljuje kao nezavisan (Vidi: *Lauko protiv Slovačke*, citiran u gornjem delu teksta, stav 63; i presuda ESLjP od 12. januara 2012. godine, *Pohoska protiv Poljske*, predstavka br. 33530/06, stav 34).

101. Međutim, Sud takođe podseća na sudsku praksu ESLjP koja navodi da odluke donete od strane upravnih organa koji sami ne ispunjavaju uslove iz člana 6, stav 1 EKLjP moraju biti predmet naknadne kontrole od strane sudskog organa koji ima potpunu nadležnost (Vidi: *Albert i Le Compte protiv Belgije,* citirano u gornjem delu teksta, stav 29 i *Gradinger protiv Austrije,* citirano u gornjem delu teksta, stav 42).

102. Sud primećuje da podnosilac zahteva prihvata ovu činjenicu, kao što se vidi iz izjave u njegovom zahtevu da *"prema presedanima ESLJP-a, nedostatak nezavisnosti nekog upravnog organa se može tolerisati ukoliko se odluke tog organa "podvrgavaju daljoj kontroli od nekog sudskog organa koji ima potpunu nadležnost."*

103. Sud je već zaključio da se Odeljenje za upravne sporove kvalifikuje "kao sudski organ koji ima potpunu nadležnost", ispunjavajući uslove da se smatra "nezavisnim i nepristrasnim sudom" u smislu člana 6, stav 1 EKLjP I člana 31. Ustava.

104. Dakle, uzimajući u obzir da su odluke prekršajnih organa predmet potpunog sudskog razmatranja pred Odeljenjem za upravne sporove, i konstatacije Suda da Odeljenje za upravne sporove ispunjava uslove iz člana 6 (1) EKLjP i člana 31. Ustava, Sud ne smatra da je potrebno da ocenjuje da li Prekršajni organi ispunjavaju uslove nezavisnog suda u smislu člana 6 (1) EKLjP i člana 31. Ustava.

Zaključak

105. Nakon što je razmotrio i pozvao se na gorenavedene razloge, Sud zaključuje:

1. Prekršaji su „krivični" po prirodi i kvalifikuju se kao „krivične optužbe" u smislu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP. Dakle, svaka osoba optužena za prekršaj ima pravo na pravično i nepristrasno suđenje pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, kao što je propisano u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP;

2. Odeljenje za upravne sporove se kvalifikuje kao „pravni organ koji ima punu nadležnost“ i ispunjava uslove da se smatra „nezavisnim i nepristrasnim sudom“ u smislu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP;

3. S obzirom na gore navedenu tačku 2, Sud je utvrdio da su osporene odredbe osporenog zakona u skladu sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP i stoga, ne smatra da je neophodno da se utvrdi da li sami prekršajni organi ispunjavaju uslove nezavisnog i nepristrasnog suda za potrebe istih članova.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, skladu sa članom 113 (2) Ustava, članovima 20. i 27. Zakona i pravilima 54, 55 i 56 Poslovnika, 9. maja 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;

II. DA PROGLASI da su članovi 55 (stavovi 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68. Zakona br. 05/L-087 o prekršajima u skladu sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP;

III. DA UTVRDI da odluka Suda kojom je produžena privremena mera od 5. aprila 2017. godine (Ref. br.: VMP 1054/17) kojom se obustavlja primena članova 55 (stavovi 4 i 5), 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67 i 68. Zakona o prekršajima do 15. juna 2017. godine prestaje da važi nakon stupanja na snagu ove presude;

IV. DA DOSTAVI ovu presudu podnosiocu zahteva, predsedniku Republike Kosovo, predsedniku Skupštine Kosova i premijeru Kosova, ministru pravde i predsedavajućem Sudskog saveta Kosova;

V. DA OBJAVI ovu presudu u Službenom listu u skladu sa članom 20(4) Zakona i

VI. Ova presuda stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi